

Opravična št.:

U-I-84/16

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2019:U.I.84.16

Akt:

Zakon o urejanju trga dela (Uradni list RS, št. 80/10, 21/13, 63/13, 100/13 in 55/17) (ZUTD), 1. odst. 189. čl.

Izrek:

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti prvega odstavka 189. člena Zakona o urejanju trga dela (Uradni list RS, št. 80/10, 21/13, 63/13, 100/13 in 55/17) se zavrže.

Evidenčni stavek:

Pobudnik nima pravnega interesa, če ne izkaže, da izpodbijana določba neposredno posega v njegov pravni položaj.

Geslo:

1.5.51.1.2.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku abstraktne presoje - Zavrženje pobude - Ker ni pravnega interesa.

1.4.51.4 - Ustavno sodstvo - Postopek - Procesne predpostavke (v vseh postopkih razen v postopku ustavne pritožbe) - Pravni interes za vložitev pobude.

Pravna podlaga:

Člen 25.3, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:**Dokument v PDF obliki:**

[U-I-84-16.pdf](#)

[U-I-84-16 - Odklonilno LM dr. Korpič - Horvat.pdf](#)

[U-I-84-16 - Odklonilno LM dr. Accetto.pdf](#)

Polno besedilo:

U-I-84/16-8

9. 5. 2019

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus pobude Metke Horvat, Bogojina, na seji 9. maja 2019

sklenilo:

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti prvega odstavka 189. člena Zakona o urejanju trga dela (Uradni list RS, št. 80/10, 21/13, 63/13, 100/13 in 55/17) se zavrže.

OBRAZLOŽITEV

1. Pobudnica izpodbija prvi odstavek 189. člena Zakona o urejanju trga dela (v nadaljevanju ZUTD), ki določa prehodno obdobje za pridobitev ustrezne stopnje izobrazbe za izvajanje storitev vseživljenjske karijerne orientacije in posredovanje zaposlitve in uvrstitev v tarifne razrede. Zatrjuje neskladje izpodbijane določbe z drugim odstavkom 14. člena in 49. členom Ustave. Navaja, da ima pridobljeno VI/2. raven izobrazbe in 15 let delovne dobe, pridobiti pa mora VII. raven izobrazbe, če želi biti uvrščena v VII/2. tarifni razred. Zatrjuje, da je neenakopravno obravnavana v primerjavi s sodelavci, ki imajo VI/1. raven izobrazbe in 15 let delovne dobe, ker morajo ti pridobiti le VI/2. raven izobrazbe, da bodo prav tako dosegli uvrstitev v isti tarifni razred.

2. Pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti lahko da, kdor izkaže svoj pravni interes (prvi odstavek 24. člena Zakona o Ustavnem sodišču, Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS). Po drugem odstavku navedenega člena je pravni interes podan, če predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, katerega oceno pobudnik predlaga, neposredno posega v njegove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj.

3. Izpodbijani prvi odstavek 189. člena ZUTD, ki je pravna podlaga za uvrstitev pobudničinega delovnega mesta v tarifni razred in s tem za določitev plače, ne učinkuje neposredno. V primerih, ko izpodbijani predpis ne učinkuje neposredno, se lahko pobuda vloži šele po izčrpanju pravnih sredstev zoper posamični akt, izdan na podlagi izpodbijanega predpisa, hkrati z ustavno pritožbo pod pogoji iz 50. do 60. člena ZUstS (glej sklep Ustavnega sodišča št. U-I-275/07 z dne 22. 11. 2007, Uradni list RS, št. 110/07, in OdlUS XVI, 82). Člen 200 Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 21/13, 78/13 – popr. in 52/16 – v nadaljevanju ZDR-1) določa postopek uveljavljanja pravic pri delodajalcu in sodno varstvo. Če pobudnica meni, da je uvrstitev njenega delovnega mesta v tarifni razred na podlagi izpodbijane določbe v pogodbi o zaposlitvi protiustavna, ima možnost zahtevati sodno varstvo v skladu z 200. členom ZDR-1 in najprej v tem postopku uveljavljati svoje ugovore v zvezi s protiustavnostjo izpodbijane določbe. Sodišča, ki so pri odločanju vezana na Ustavo in zakon (125. člen Ustave), bodo morala skladno z 22. členom Ustave takšne ugovore bodisi argumentirano zavrniti bodisi, če se bodo z njimi strinjala, po 156. členu Ustave prekiniti postopek in začeti postopek za oceno ustavnosti te določbe pred Ustavnim sodiščem. Glede na navedeno torej ni mogoče trditi, da pobudnica že izkazuje neposreden pravni interes za presojo ustavnosti izpodbijane zakonske določbe. Zato je Ustavno sodišče njeno pobudo zavrglo.

4. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi tretjega odstavka 25. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Rajko Knez ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Sklep je sprejelo s sedmimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala

sodnica in sodnik Accetto in Korpič – Horvat, ki sta dala odklonilni ločeni mnenji.

dr. Rajko Knez
Predsednik

⇒

U-I-84/16-9
27. 5. 2019

Odklonilno ločeno mnenje sodnice dr. Etelke Korčič - Horvat

1. Pobudnica je uveljavljala presojo prvega odstavka 189. člena Zakona o urejanju trga dela (Uradni list RS, št. 80/10, 21/13, 63/13, 100/13 in 55/17 – v nadaljevanju ZUTD). Navajala je, da navedena določba ni skladna s tretjim odstavkom 49. člena Ustave, ki določa, da je vsakomur pod enakimi pogoji dostopno vsako delovno mesto, in s prvim odstavkom 14. člena Ustave, po katerem so vsakomur zagotovljene enake človekove pravice ne glede na med drugim izobrazbo. Razloge, zakaj nisem soglašala z odločitvijo večine, da se pobuda zavrže, podajam v nadaljevanju,

2. Pobudnica, zaposlena na Zavodu RS za zaposlovanje, je, kot navedeno, izpodbijala prvi odstavek 189. člena ZUTD, ki določa prehodno obdobje za pridobitev ustrezne izobrazbe za "izvajanje storitev vseživljenjske karijerne orientacije in posredovanje zaposlitve." Javni uslužbenci, ki so imeli VI/2 raven izobrazbe, so morali pridobiti VII raven izobrazbe najkasneje v roku 5 let od začetka uporabe ZUTD, to je do 31. 12. 2015, da so lahko tudi naprej opravljali enaka dela, uvrščena v VII/1 tarifni razred, po zakonu, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

3. Po drugem odstavku 189. člena ZUTD enak pogoj velja za javne uslužbenke, ki so imeli na dan začetka uporabe ZUTD VI/1 raven izobrazbe. Torej so tudi ti javni uslužbenci morali v prehodnem obdobju pridobiti VII raven izobrazbe. Če pa so imeli ti javni uslužbenci več kot 15 let delovne dobe, pa so lahko navedena dela opravljali, če so v prehodnem obdobju petih let po začetku uporabe ZUTD pridobili VI/2 raven izobrazbe v tarifnem razredu VII/1 po zakonu, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

4. Pobudnica je navajala, da je leta 2010 pridobila VI/2 raven izobrazbe. Ima skoraj 25 let delovne dobe. Po uveljavitvi ZUTD bi morala pridobiti VII raven izobrazbe. Menila je, da njen položaj ni enak položaju tistih javnih uslužbencev, ki so imeli ob uporabi ZUTD VI/1 raven izobrazbe in 15 let delovne dobe, ker so ti morali pridobiti le VI/2 raven izobrazbe ter so bili razvrščeni za samostojne svetovalce z višjim plačnim razredom in so lahko opravljali dela vseživljenjskega učenja. Javni uslužbenci, ki so imeli 15 let delovne dobe in pridobili VI/2 raven izobrazbe pred letom 2011, pa

so bili premeščeni na delovno mesto z nižjim izhodiščnim plačnim razredom.

5. Večina ustavnih sodnikov se ni opredelila, ali je izpodbijani 189. člen ZUTD ustavnoskladen. Po presoji te večine pobudnica ne izkazuje neposrednega pravnega interesa za presojo izpodbijane določbe ZUTD, ker ima možnost zahtevati sodno varstvo po 200. členu Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 21/13, 78/13 – popr. in 52/16 – v nadaljevanju ZDR-1). Zato je večina njeno pobudo zavrgla.

6. Menim, da bi se Ustavno sodišče moralo opredeliti do trditev v pobudi in opraviti abstraktno presojo 189. člena ZUTD. Ta člen učinkuje neposredno. Ko zakon spremeni pogoje, ki jih mora izpolnjevati delavec oziroma javni uslužbenec, nastopijo določene posledice tako za delodajalca kot za delavca. Delodajalec je dolžan pri sklepanju pogodb o zaposlitvi upoštevati zakonske norme, kot je to storil tudi v obravnavanem primeru. Po 170. členu ZDR-1 je delodajalec dolžan delavca napotiti na izobraževanje, nositi stroške izobraževanja in trpeti odsotnost delavca iz delovnega procesa v času izobraževanja ter upoštevati zakonsko določeno prehodno obdobje za pridobitev ustreznih znanj. Delavec se je dolžan izobraževati in pridobiti zahtevana znanja, sicer mu lahko preneha pogodba o zaposlitvi iz razloga nesposobnosti (druga alineja prvega odstavka 89. člena ZDR-1). Gre za objektivni razlog odpovedi pogodbe o zaposlitvi po ZDR-1, kar štejem za hujšo posledico.

7. Sicer pa je v preteklosti Ustavno sodišče v enakih primerih pobudnikom (delavcem in javnim uslužbencem) priznavalo pravni interes in pobude meritorno obravnavalo. ^[1]

8. V preteklosti je Ustavno sodišče tudi že razložilo 49. člen Ustave in menilo, da sta po tem členu varovani pravici do izbranega poklica in do izobraževanja. ^[2] Prepoved diskriminatornega ravnanja na podlagi osebnih okoliščin, med drugimi tudi izobrazbe, določa prvi odstavek 14. člena Ustave. Kot navedeno, je Ustavno sodišče že presojalo več primerov, ko je pobudnik (delavec ali javni uslužbenec) uveljavljal ustavno neskladnost zakona zaradi spreminjanja pogojev izobrazbe za opravljanje dela ali poklica. Te primere je Ustavno sodišče praviloma presojalo zaradi kršitve načela varstva zaupanja v pravo po 2. členu Ustave, ^[3] pa tudi po 49. členu Ustave. Ustavno sodišče je presojalo, ali je zakonodajalec smel spremeniti pogoje za opravljanje dela tudi za osebe, ki to delo v času spremembe zakona že opravljajo, če je sprememba v razumnem sorazmerju z zasledovanim ustavno dopustnim ciljem in če je prizadetim osebam dana možnost, da se na novo ureditev pripravijo. ^[4] Tehtalo je, ali so razlogi za spremembo v splošnem, javnem interesu in ali so na novo predpisani pogoji potrebnih znanj v razumnem sorazmerju s cilji, ki jih zasleduje sprememba zakona. Presojalo je tudi, ali izpodbijana določba prizadetim omogoča, da izpolnijo zahtevane pogoje za opravljanje del in nalog v za to predpisanih rokih; torej ali je zakonodajalec prizadetim osebam zagotovil zadosten čas za prilagoditev ^[5] in, predvsem, ali prizadeti v določenem roku lahko pridobijo na novo zahtevano višjo strokovno izobrazbo. ^[6]

9. V obravnavanem primeru pobudnici sicer ni prenehala pogodba o zaposlitvi; prejela pa je novo pogodbo o zaposlitvi, po kateri mora opravljati druga dela, ker ne izpolnjuje več pogojev za opravljanje del in nalog, kot jih je opravljala po prejšnji pogodbi o zaposlitvi. Zato menim, da se je položaj pobudnice zaradi izpodbijane določbe ZUTD poslabšal. Vrsta del in nalog namreč sodi med bistvene sestavine pogodbe o zaposlitvi. Tudi pobudnica navaja, da po izpodbijani določbi ZUTD "s skoraj 25. let delovne dobe na istem delovnem mestu, s VI/2 izobrazbo, ob vsem

dodatnem strokovnem usposabljanju, nisem več sposobna opravljati svojega dosedanjega dela. ... S 1. 1. 2016 sem dobila novo pogodbo o zaposlitvi, ker sem premeščena na drugo delovno mesto."

10. To so po moji oceni zadostni razlogi, da bi Ustavno sodišče moralo pobudnici priznati pravni interes in zadevo vsebinsko obravnavati ter glede na trditve pobudnice presoditi, ali je izpodbijana ureditev skladna z Ustavo. Zato sem glasovala proti zavrženju pobude.

dr. Etelka Korpič – Horvat
Sodnica

[1] Glej npr. odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-108/05 z dne 9. 6. 2005 in št. U-I-206/99 z dne 21. 9. 2000.

[2] M. Blaha v: L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, Fakulteta za državne in evropske študije, Ljubljana 2011, str. 767-770.

[3] Čeprav pobudnica v pobudi ni izrecno navajala, da meni, da je izpodbijana določba ZUTD v neskladju tudi z 2. členom Ustave, menim, da to izhaja iz vsebine njenih navedb.

[4] Odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-206/99 in št. U-I-108/05.

[5] Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-108/05.

[6] Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-189/99 z dne 19. 9. 2002 in sklep Ustavnega sodišča št. U-I-67/95 z dne 4. 4. 1996. Glej tudi odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-14/97 z dne 19. 11. 1998.

⇒

U-I-84/16-10

3. 6. 2019

Odklonilno ločeno mnenje sodnika dr. Mateja Accetta

1. Odločitev večine v tej zadevi je enostavna, jedrnata in na prvi pogled gotovo tudi ne presenetljiva, saj ponavlja ustaljeno stališče Ustavnega sodišča: kadar izpodbijani predpis ne učinkuje neposredno, se lahko pobuda vloži šele hkrati z ustavno pritožbo po izčrpanju pravnih sredstev zoper posamični akt, izdan na podlagi izpodbijanega predpisa. V tem ločenem mnenju navajam razloge, zaradi katerih pa tokrat takega sklepa vendarle nisem mogel podpreti.

2. Naj začnem tam, kjer se z večino spoštovanih kolegov strinjam. Sistemsko vloga Ustavnega sodišča ni bila zamišljena in tudi ne sme postati enaka vlogi prvega in edinega foruma sodnega varstva za reševanje konkretnih problemov posameznikov, ki bi sodili pred redna sodišča.[1]

Prav tako v celoti soglašam s smiselnostjo zahteve po izčrpanju pravnih sredstev v običajnih okoliščinah, saj prav z njo redna sodišča sploh lahko opravijo svojo vlogo sodnega varstva, vključno s svojo razlago upoštevni predpisov, ki so kasneje lahko predmet ustavnosodne presoje, s tem pa končno pripomorejo tudi h kakovostni presoji Ustavnega sodišča.[2] Zato praviloma brez posebnih težav sledim zaostreni razlagi drugega odstavka 24. člena ZUstS, do katere je že pred leti prišlo po prvotni milejši presoji Ustavnega sodišča, razlagi, ki jo po sklepu v zadevi *Strnad* [3] povzema večinski sklep in je povzeta tudi v 1. točki tega mnenja.

3. Moji zadržki se porajajo v drugem nizu stališč Ustavnega sodišča, s katerimi se prav tako strinjam in ki to strogo razlago vendarle rahljajo, kadar bi preuranjene pobudnike silila na preveč trnovo pot, da bi sploh lahko zadostili zahtevi po izčrpanju pravnih sredstev. Tako je Ustavno sodišče denimo postopalo pri presoji zakonskih določb v primeru davčnih zavezancev, pri katerih se davek izračuna in plačuje na podlagi davčnega obračuna, ker bi zahteva po iskanju druge sodne poti lahko pomenila siljenje pobudnika v storitev prekrška. [4] Podobno je pri presoji pobude v zvezi z zakonsko ureditvijo omejitve stroškov upravljanja z računi nematerializiranih vrednostnih papirjev fizičnih oseb z odstopom od prejšnjih stališč sprejelo stališče, da od pobudnic ni mogoče pričakovati, da izzovejo sodni spor s sklepanjem pogodb, ki so glede bistvene sestavine (cene) v nasprotju s prisilnimi predpisi. [5]

4. S spoštovanimi kolegi iz večine se razhajam v odgovoru na vprašanje, ali je pričujoča zadeva po svojih okoliščinah bližje strogi razlagi drugega odstavka 24. člena ZUstS, kot je povzeta v 1. točki mnenja, ali razlogovanju, ki je Ustavno sodišče v določenih primerih že vodilo v blažjo presojo pravnega interesa.

5. Za začetek poudarjam, da do zgoraj omenjene zaostritve stališča ni prišlo v zadevah, ki bi bile povsem podobne pričujoči zadevi. V večinskem sklepu citirani sklep Ustavnega sodišča v zadevi *Strnad* iz leta 2007 se v podporo nakazani strožji razlagi drugega odstavka 24. člena ZUstS sklicuje na sklep v zadevi *Somensary in dr.*, v kateri je bilo stališče o pomembni vlogi rednega sodstva izoblikovano v zvezi s pobudnikoma, ki sta imela v času vložitve pobude že odprte sodne postopke, le končali se še niso. [6] Tudi sklep v zadevi *Somensary in dr.* se je v potrditev strožje presoje skliceval na še en zgodnejši sklep, tokrat na sklep v zadevi *Bajec in Bajec Zonta*, [7] v kateri sta pobudnika pravni interes prav tako utemeljevala z odprtim sodnim postopkom, ki pa še ni bil pravnomočno končan in v zvezi s katerim sta izpodbijala razlago izpodbijanih določb, ki jo je zavzela zgolj nasprotna stranka v postopku, ne pa (ali vsaj tisti hip še ne) sodišče.

6. Od tistih prvotnih okoliščin [8] naprej se je morala zaostrena razlaga torej še dodatno zaostriti, da je Ustavno sodišče sedaj lahko prišlo do enake odločitve v pričujoči zadevi. Tu je problem v zakonski določbi, ki je za uvrstitev v višji tarifni razred ob primerljivi delovni dobi predpisovala različno zahtevano raven izobrazbe, kar je po mnenju pobudnice v neskladju s pravicama iz 14. in 49. člena Ustave, kot je na kratko korektno povzeto v 1. točki obrazložitve sklepa. Pustimo ob strani vprašanje, ali ima pobudnica po vsebini prav, [9] saj se tudi večina z njim glede na sprejeti sklep o zavrženju ni ukvarjala. Stališče večine, do katerega sem zadržan, je to, da ima pobudnica za uveljavitev svojih pravic na voljo enostavno pot sodnega varstva prek mehanizma 200. člena

ZDR-1, zato pa tudi ne izkazuje pravnega interesa za začetek postopka za oceno ustavnosti izpodbijane zakonske ureditve.

7. Po moji presoji je zapovedana pot sodnega varstva prek 200. člena ZDR-1, pa čeprav ne iz povsem enakih razlogov, podobno trnova in vsebinsko neustrezna kot poti, ki jih Ustavno sodišče pobudnikom ni vsiljevalo v primerih, opisanih v 3. točki tega mnenja. Običajno pot tega sodnega varstva zarisujeta prva dva odstavka 200. člena ZDR-1: če delavec meni, da delodajalec ne izpolnjuje obveznosti iz delovnega razmerja ali krši katero od njegovih pravic iz delovnega razmerja, ima pravico pisno zahtevati, da delodajalec kršitev odpravi oziroma da svoje obveznosti izpolni; če delodajalec tega v osmih dneh ne stori, pa lahko delavec zahteva sodno varstvo pred pristojnim delovnim sodiščem. Rad verjamem, da 200. člen ZDR-1 za potrebe običajnih delovnopravnih sporov med delavci in delodajalci pomeni ustrezno ureditev in v praksi praviloma tudi učinkovit mehanizem sodnega varstva. Težko pa si predstavljam, da pomeni ustrezno oziroma docela posrečeno pot sodnega varstva v primeru zapleta v pričujoči zadevi, ki vsaj neposredno nima prav nobene zveze z delodajalcem ali njegovo dobro vero.

8. Po eni strani se mi namreč zdi, da bi uporaba postopka iz 200. člena ZDR-1 zahtevala nemalo miselne akrobacije, da bi pobudnica sploh lahko oblikovala svojo zahtevo na tak način, da bi z njo naslovila delodajalca. Na kaj naj bi se njena zahteva, naslovljena na delodajalca, glasila? Kar na denarno terjatev na podlagi četrtega odstavka 200. člena ZDR-1? Ali pa naj bi šlo za zahtevo za spremembo pogodbe o zaposlitvi po prvem odstavku 49. člena ZDR-1, češ, da naj bi jo delodajalec kljub drugačni zakonski ureditvi, ki jo je sicer zavezan spoštovati, prilagodil tako, kot naj bi po mnenju pobudnice zahtevala Ustava? Ali pa naj bi uveljavljala ničnost določila o plači na podlagi 15. člena ZDR-1 v povezavi s prvim odstavkom 86. člena OZ? Morda kaj četrtega? Nobena od teh poti se mi ne zdi prepričljiva in smiselna kot "redna" pot sodnega varstva, ki naj bi jo omogočal 200. člen ZDR-1 in zahtevalo stališče Ustavnega sodišča o izčrpanju pravnih sredstev pred vložitvijo pobude. Obenem pa se mi ne glede na izbrano pot zdi problematično tudi to, da taka nakazana pot tihoma privoli v instrumentalizacijo vloge delodajalca kot toženca (in morda v kontekstu njunega "prisilnega" spora tudi delavca kot tožnika), da lahko pobudnica oziroma na splošno delavec doseže sodno presojno trditev o protiustavnosti izpodbijane zakonske ureditve.

9. Če se je Ustavno sodišče že odločilo, da tudi v pričujoči zadevi vztraja pri strogi presoji izkazovanja pravnega interesa, bi po moji presoji moralo jasneje ali konkretnije zapisati, kakšna naj bi bila pot sodnega varstva, ki jo mora pobudnica izčrpati, preden lahko s pobudo doseže Ustavno sodišče. Bolj ko ostaja pot, razen sklicevanja na postopek po 200. členu ZDR-1, nejasna oziroma nedorečena, manj prepričljiva se mi namreč zdi zahteva Ustavnega sodišča po izčrpanju pravnih sredstev. Hkrati pa se sprašujem tudi, ali s tako zapovedano potjo – ki med drugim delavca sili v spor z delodajalcem z vsemi stroški in drugimi morebitnimi negativnimi implikacijami tovrstnega spora za oba udeleženca, pa čeprav ost delavčeve kritike v resnici ne želi biti uperjena zoper delodajalca, ampak zgolj zoper zakonsko ureditev – delavcu Ustavno sodišče ne nalaga bremen, ki so vsaj potencialno primerljiva s tistimi v okoliščinah zadev iz 3. točke tega mnenja, v katerih je Ustavno sodišče svojo strogo razlago glede pravnega interesa že omililo.

10. Naj za konec ponovim načelno stališče iz uvoda tega mnenja: *de lege ferenda* odločno zagovarjam ureditev, ki bi tudi za tovrstne primere predvidevala ustrezen sodni postopek pred rednimi sodišči; a *de lege lata* dvomim, da tak ustrezen postopek ta hip obstaja, še bolj pa, da bi bil ta ustrezen postopek po 200. členu ZDR-1 tako samoumeven, da bi v okoliščinah pričujoče zadeve narekoval tako jedrnat sklep o zavrženju.

dr. Matej Accetto

Sodnik

[1] Za podoben razmislek glede položajev davčnih zavezancev, ki so dolžni oddajati davčne obračune, glej moje pritrdilno ločeno mnenje v odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-19/18 (*Genshipping*) z dne 27. 3. 2019, zlasti 4. in 5. točko.

[2] Glej npr. sklep Ustavnega sodišča št. U-I-330/05, U-I-331/05, U-I-337/05 (*Somensary in dr.*) z dne 18. 10. 2007 (Uradni list RS, št. 101/07, in OdlUS XVI, 79), 5. in 6. točka obrazložitve.

[3] Sklep Ustavnega sodišča št. U-I-275/07 (*Strnad*) z dne 22. 11. 2007 (Uradni list RS, št. 110/07, in OdlUS XVI, 82), 3. točka obrazložitve.

[4] Glej npr. odločbo v zadevi *Genshipping*, op. 1 zgoraj, 6. točka obrazložitve.

[5] Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-192/16 (*ALTA Invest in dr.*) z dne 7. 2. 2018 (Uradni list RS, št. 15/18), 19. točka obrazložitve.

[6] Glej sklep *Somensary in dr.*, op. 2 zgoraj, 3. in 6. točko obrazložitve.

[7] Glej sklep Ustavnega sodišča št. U-I-325/05 (*Bajec in Bajec Zonta*) z dne 27. 9. 2007 (Uradni list RS, št. 91/07, in OdlUS XVI, 72), 3. točka obrazložitve.

[8] Navsezadnje morda tudi od same zadeve *Strnad*, v kateri je Ustavno sodišče poudarilo, da bo plača sodnikov dokončno oblikovana z odločbo Sodnega sveta, zoper katero bo imel pobudnik na voljo sodno varstvo pred pristojnimi sodišči, saj je tako odločbo Sodnega sveta nemara lažje razumeti kot "posamični akt, izdan na podlagi izpodbijanega predpisa", zoper katerega bi bilo treba izčrpati pravna sredstva, kot poudarja večina v 3. točki obrazložitve sklepa v pričujoči zadevi, ki pa se nanaša na pogodbo o zaposlitvi med pobudnico in njenim delodajalcem, pripravljeno v skladu z izpodbijano zakonsko določbo.

[9] Čeprav morda ni povsem zanemarljivo, da je v tem primeru odgovor po moji presoji že na prvi pogled jasen.

⇒

Vrsta zadeve:

ocena ustavnosti in zakonitosti predpisov in drugih splošnih aktov

Vrsta akta:

zakon

Vlagatelj:

Metka Horvat, Bogojina

Datum vloge:

9. 5. 2016

Datum odločitve:

9. 5. 2019

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

zavrženje

Objava:**Dokument:**

US31886